

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Fífký a soudkyň JUDr. Ireny Šolínové a Mgr. Martiny Nyplové ve věci

žalobce: **Dromos Buky, s. r. o.**, IČO 11916419
sídlem Prostřední Staré Buky 226, 542 43 Staré Buky

proti
žalovaným: 1. [REDACTED], narozený [REDACTED]
bytem [REDACTED]
2. [REDACTED], narozená [REDACTED]
bytem [REDACTED]
oba zastoupeni advokátem JUDr. Lukášem Haase
sídlem Nerudova 866/27, 500 02 Hradec Králové

o zdržení se rušení vlastnického práva a odstranění následků rušení

o odvolání všech účastníků proti rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 14. května 2024
č. j. 19 C 338/2023-244

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se** ve výroku I **potvrzuje**.
- II. Rozsudek okresního soudu **se** ve výroku II **mění** tak, že žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně nahradit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení před okresním soudem ve výši 18 419 Kč.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Výše zmíněným rozsudkem uložil okresní soud žalovaným povinnost zdržet se užívání pozemku žalobce parc. č. [REDACTED] v k. ú. [REDACTED] ([REDACTED]) v místním rozsahu zobrazeném jako pozemek parc. č. [REDACTED] podle geometrického plánu, který vyhotovil [REDACTED] pod č. [REDACTED] dne 22. 2. 2024, který je nedílnou přílohou rozsudku (takto vymezená oblast, dále jen „oblast rušení“) s tím, že žalovaní jsou povinni zdržet se rušení vlastnického práva žalobce k oblasti rušení“ zejména, nikoli výlučně: 1) parkováním (čímž se rozumí zastavení a stání ve smyslu zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů) jakýchkoli vozidel na oblasti rušení; 2) umísťováním jiných předmětů, např. dopravních kuželů na oblast rušení; a 3) úpravami oblasti rušení (včetně vysazování rostlin) nebo pokládáním povrchu (např. zámkové dlažby) na oblast rušení; to vše do 30 dnů od právní moci rozsudku (výrok I). Žádnému z účastníků nepřiznal okresní soud právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).
2. Žalobce se návrhem ze dne 28. 11. 2023 domáhal rozhodnutí, které je uvedeno shora, a dále požadoval, aby žalovaným byla uložena povinnost odstranit dlažbu, včetně opěrné zídky z oblasti rušení; a odstranit rostliny v oblasti rušení. Tvrdil, že jakožto vlastník pozemku parc. č. [REDACTED] v katastrálním území [REDACTED] prodal žalovaným dne 18. 12. 2014 pozemek parc. č. [REDACTED] a pozemek parc. č. [REDACTED] a k pozemku par. č. [REDACTED] jim zřídil služebnost (toliko) stezky a cesty. Obdobně postupoval žalobce v dalších 23 případech; v oblasti takto vznikla zástavba rodinných domů. Pozemek parc. č. [REDACTED] který si žalobce ponechal, představuje cestu přes zmíněnou čtvrť rodinných domů. Žalovaní užívají část pozemku žalobce parc. č. [REDACTED] (v místním rozsahu zobrazená jako pozemek parc. č. [REDACTED], dále také „předmětný pozemek“), aniž by jim k tomu dal žalobce souhlas, případně zde měli zřízeno obligační či věcné právo. Podle kupní smlouvy z 18. 12. 2014, jež v sobě zahrnuje i smlouvu o zřízení služebnosti, mají žalovaní toliko právo po pozemku jezdit a chodit, nikoli na něm parkovat, případně provádět úpravy. Oblast rušení však užívají tím, že na ni umístili zámkovou dlažbu, opěrnou zídku a umístili tam své rostliny, a dále ji užívají tím, že na ní parkují svým vozidlem, a to buď zcela na parcele žalobce, nebo zčásti, přestože mají garáž; tu se však rozhodli používat pro jiné účely. Ke vstupním dveřím navíc přistavěli ocelové schůdky, které vjezdu do garáže zabraňují. Žalobce vyzval žalované k ukončení rušení, avšak ti ve svém konání neustáli, proto se rozhodl podat žalobu na ochranu vlastnického práva podle § 1042 o. z.
3. Žalovaní navrhli zamítnutí žaloby. Tvrdili, že se jedná o zjevné zneužití práva, neboť nemovitosti zakoupili pouze pod podmínkou, že budou moci parkovat svá vozidla z části na pozemku žalobce. Umístění domu a garáže na pozemku žalovaní nemohli nijak ovlivnit, protože pozemek jim byl prodán a stavba postavena společností Bungalov, s. r. o., (jejímž jediným [REDACTED] a [REDACTED] byl v té době [REDACTED] – stejně jako nyní ve společnosti žalobce), dle projektové dokumentace dodané touto společností. Společnost zhotovovala na svých pozemcích v uvedené lokalitě veškeré rodinné domy a jednotliví kupující si fakticky kupovali s pozemkem rodinný dům bez možnosti ovlivnit jeho prostorové umístění na pozemku. Z toho důvodu se po dokončení stavby rodinného domu žalovaní ústně dohodli s panem [REDACTED] o úpravách části pozemku žalobce a o parkování na něm; byl jim dán neodvolatelný souhlas s tímto způsobem užívání pozemku žalobce. Garáž využívají jako dílnu, o čemž byl žalobce zpraven. Na celé asfaltové komunikaci v místě pak platí zákaz stání; tam žalovaní parkovat nemohou. Šikanózní jednání žalobce je dle žalovaných zřejmé z toho, že i další vlastníci okolních nemovitostí, kteří je stejným způsobem nabyli od žalobce, parkují vozidla na (jiných částech) pozemku žalobce a provedli na něm obdobné úpravy jako žalovaní; výzvu ke zdržení se takového jednání však žalobce uplatnil pouze proti žalovaným, kteří s ním vedou spor o vodné

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

a stočné. Předmětný pozemek přitom popsáním způsobem žalovaní pokojně užívali od roku 2015 do roku 2023, kdy problémy mezi stranami sporu vyvrcholily.

4. Co do požadavku na odstranění dlažby, včetně opěrné zídky a odstranění rostlin v oblasti rušení, vzal žalobce dne 12. 3. 2024 žalobu zpět; okresní soud proto řízení v rozsahu zpětvzetí usnesením ze dne 14. 3. 2024 č. j. 19 C 338/2023-149 zastavil.
5. Ohledně zbytku žalobního žádání dospěl okresní soud po provedeném dokazování k závěru, že žaloba je důvodná. Vyložil, že žalovaní v době uzavření Smlouvy kupní, o zřízení předkupního práva a o zřízení služebnosti stezky a cesty se společností Bungalov, s. r. o. (dále také „smlouva“), tedy ke dni 18. 12. 2014, znali přesně polohu, rozlohu a hranice pozemku, který kupují, i obsah a rozsah sjednané služebnosti, když i geometrický plán byl nedílnou součástí smlouvy, z níž navíc výslovně plyne, že je jim dobře znám fyzický, faktický i právní stav převáděné nemovitosti. Dle předávacího protokolu ohledně stavby domu (vybudované rovněž společností Bungalov, s. r. o. na základě smlouvy o dílo ze dne 25. 11. 2014 v roce 2015), měla být předána s dílem mimo jiné i dokumentace skutečného provedení stavby, podle níž bylo součástí projektu garážové stání (které žalovaní fakticky užívají jako dílnu). Z předávacího protokolu lze dle okresního soudu učinit závěr, že předávanou dokumentaci žalovaní před předáním díla měli k dispozici, když v dané listině je zachyceno protokolární předání díla, včetně kompletní dokumentace skutečného provedení díla, kde žalovaní výslovně uvádějí, že dílo bylo provedeno dle jejich klientských změn a doplňků (bylo sjednáno, že bude postavena zděná stavba místo dřevostavby). Dle zjištění okresního soudu žalovaní parkují část vozidel a umísťují dopravní kužely na předmětné části pozemku žalobce, která je upravena zámkovou dlažbou, při hranici pozemků parc. č. [REDACTED] a [REDACTED] se na pozemku žalobce nachází opěrná zídka a na části pozemku žalobce jsou vysazeny okrasné keře a rostliny (zídka a úpravy pozemku žalobce jsou dle soudu hlavní překážkou zajištění osobního vozidla do garáže); sporné bylo jen to, zda k těmto činnostem dal žalovaný žalobce souhlas. Bylo zjištěno, že řada vlastníků nemovitostí rodinných domů v dané lokalitě provedla na pozemku žalobce parc. č. [REDACTED] úpravu (zpevnění) části tohoto pozemku, která se nachází mimo asfaltovou komunikaci před jejich pozemky a v některých případech tyto části užívají k parkování vozidel. Rovněž bylo prokázáno, že na pozemní komunikaci zbudované na pozemku parc. č. [REDACTED] platí v celé lokalitě zákaz stání. Jedná se o slepou ulici sloužící k příjezdu k rodinným domům v dané lokalitě. Žalovaní mají na svém pozemku garážové stání (kromě garáže, kterou užívají jako dílnu); na pozemku žalobce pak vybudovali opěrnou zídku, která podstatně komplikuje vjezd do zamýšlené garáže. Okresní soud měl z řady svědeckých výpovědí za to, že vlastníci rodinných domů v dané oblasti měli uzavřeny ústní smlouvy ohledně úprav části pozemku parc. č. [REDACTED] a někteří zde se souhlasem žalobce, respektive jednatele žalobce, parkují svá vozidla. Okresní soud proto dospěl k závěru, že i žalovaní úpravu části pozemku žalobce provedli a parkovali svá vozidla částečně na pozemku žalobce po ústní dohodě s panem [REDACTED]. Podle této dohody mohli provést úpravy povrchu části pozemku žalobce za účelem kvalitnějšího přístupu ke svým nemovitostem a tuto část pozemku mohli užívat ke svým potřebám. Tuto dohodu, jejíž obsah je obdobný dohodám, které žalobce uzavřel s ostatními vlastníky nemovitostí, soud právně kvalifikoval jako výprosu (§ 2189 o. z.), jíž lze kdykoli odvolat. K ukončení poměru z výprosy došlo dne 11. 1. 2023, kdy jednatel žalobce žalovaným zakázal užívání jeho pozemku nad rámec služebnosti (chůze a jízdy) sjednané v rámci kupní smlouvy. Zároveň bylo zjištěno, že mezi účastníky existuje dlouhodobý spor ohledně vyúčtování a úhrad vodného a stočného. Okresní soud ze zjištěného skutkového stavu nedovodil, že by požadavek žalobce byl nepoctivý, ani že by šlo o zjevné zneužití práva. Tento závěr by snad dle okresního soudu neplatil při rozhodování o odstranění dlažby

a rostlin, jelikož těmito úpravami došlo ke zhodnocení pozemku žalobce; navíc se jedná o trvalé úpravy, takže žalovaní mohli spravedlivě předpokládat, že /byť neformální/ souhlas je dán jednou pro vždy. Dle názoru okresního soudu však pro žalobou požadovaný zákaz rušení vlastnického práva žalobce nelze z provedeného dokazování dovodit, že by nebyl po právu, tedy ani že by byl šikanózní či jinak nemorální. Právě pro narušení důvěry mezi účastníky a celkově narušení vztahů považoval okresní soud za pochopitelné, že žalobce nemá zájem na pokračování právního poměru výprosy se žalovanými, na rozdíl od ostatních vlastníků nemovitostí v oblasti, s nimiž problémy nemá. Ze všech uvedených důvodů tedy okresní soud žalobě vyhověl. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 ve spojení s § 146 odst. 2 o. s. ř. Soud měl za to, že žalobce (stejně jako žalovaní) byl v řízení úspěšný z jedné poloviny a z jedné poloviny neúspěšný, proto žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu řízení.

6. Proti tomuto rozsudku se žalovaní odvolali, a to do všech jeho výroků; žalobce podal odvolání do výroku o nákladech řízení.
7. Žalovaní namítli odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. c) a g) o. s. ř. Měli za to, že v řízení bylo jasně prokázáno, že před samotnou výstavbou rodinného domu došlo mezi žalovanými a zástupcem žalobce při osobní schůzce k ústní dohodě o tom, že původní část rodinného domu, která se měla užívat jako zastřešené parkovací stání, bude kompletně vyzděna a bude sloužit jako dílna a sklípek. Současně bylo dohodnuto, že žalovaní mohou parkovat svá vozidla před rodinným domem, protože tam je na ně místa dost, zatímco na komunikaci po celé její délce platí zákaz stání. Podle žalovaných tuto dohodu nelze kvalifikovat jako výprosu, když bez uvedené dohody a ujistění žalobce by žalovaní nikdy nemovitost nekoupili. Ke koupi přistoupili pouze za dohodnuté podmínky možnosti parkování před rodinným domem. Tuto dohodu o právu žalovaných parkovat na části pozemku žalobce před rodinným domem žalovaných je tak třeba posoudit jako nepojmenovanou smlouvu, kterou žalobce není oprávněn jednostranně odvolat, pokud ji žalovaní nijak neporušují. Žalobcovo vlastnické právo nad rámec uzavřené dohody žalovaní neruší a jejich jednáním nevzniká žalobci žádná újma, ani ho to neomezuje v nakládání s předmětným pozemkem. Naopak jednání žalobce lze klasifikovat jako účelové s úmyslem žalované poškodit. Z uvedených důvodů navrhli žalovaní, aby rozsudek okresního soudu byl zrušen a věc byla vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení (později, při jednání odvolacího soudu, žalovaní požadovali, aby odvolací soud prvostupňový rozsudek změnil, žalobu zamítl a žalovaným přiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů).
8. Žalobce ve svém odvolání tvrdil, že zpětvzetí části žaloby nezavinil; jednalo se o úkon přirozeně reagující na širší vývoj řízení. Zpětvzetí přineslo prospěch výlučně žalovaným. Okresní soud také nezohlednil, kdy ke zpětvzetí došlo. Rozhodující část řízení nastala až po tomto úkonu, a za tuto část řízení mají žalobci náklady náležet. Navíc je žalobce přesvědčen, že byl ve věci plně úspěšný. Navrhl proto, aby byl rozsudek ve výroku II změněn tak, že mu bude přiznáno právo na plnou náhradu nákladů prvostupňového řízení. Ve věci samé pak navrhl žalobce potvrzení rozsudku z jeho správných důvodů, domáhal se přiznání práva na náhradu nákladů odvolacího řízení.
9. Odvolací soud po zjištění, že odvolání podaly osoby oprávněné a včas (§ 201 a § 204 o. s. ř.) přezkoumal napadený rozsudek, a to včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 205 odst. 2 a § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.). Odvolání žalovaných důvodným neshledal, odvolání žalobce shledal zčásti důvodným.

10. Okresní soud provedl ve věci obsáhlé a pro rozhodnutí dostačující dokazování, důkazy řádně zhodnotil a vyvodil z nich i správný skutkový stav (§ 120, § 132 a § 151 odst. 3 o. s. ř.). Rovněž jeho právní závěry shledal odvolací soud bezchybnými. Z toho důvodu rozsudek ve výroku pod bodem I jako správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.), když pro stručnost odkazuje na jeho odůvodnění, s nímž se zcela ztotožňuje a které považuje za vyčerpávající. Pouze s ohledem na odvolací námitky upřesňuje a dodává následující:
11. Žalobce jakožto vlastník pozemku parc. č. [REDAKCE] od počátku jakoukoli dohodu se žalovanými týkající se užívání předmětné části pozemku popíral. Zároveň však vyšlo najevo, že žalovaní od roku 2015 do roku 2023 shora uvedeným způsobem část pozemku žalobce nerušeně užívali. Odvolací soud se s ohledem na výsledky dokazování, zejména svědecké výpovědi obyvatel dané oblasti, kteří nabyli nemovitosti od žalobce stejným způsobem, ztotožňuje se závěrem, že žalobce se žalovanými uzavřel obdobnou ústní smlouvu, kterou uzavřel s vlastníky okolních nemovitostí. Obsahem smlouvy byla možnost položení dlažby na pozemku, osázení části pozemku rostlinami a taktéž možnost parkovat na příslušných částech pozemku žalobce. To plyne z výpovědí slyšených svědků, kteří současně uvedli, že to brali tak, že dohodu je možné kdykoli odvolat (např. výpovědi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE]). Tzv. neodvolatelný souhlas s parkováním, který tvrdili žalovaní, tedy nebyl prokázán, stejně jako jejich další tvrzení, že možnost užívat část pozemku parc. č. [REDAKCE] k parkování jejich vozidel byla podmínkou uzavření kupní smlouvy ze dne 18. 12. 2014. Toto tvrdili pouze sami žalovaní a ve svém tvrzení zůstali osamocení; žádný důkaz k prokázání svého tvrzení nenabídli (ostatně při uzavírání ústní smlouvy byli přítomni pouze oni a jednatel žalobce, který, jak uvedeno, uzavření dohody o trvalém užívání předmětného pozemku popírá). Nadto se jeví jako velmi nepravděpodobné, že by si takovou stěžejní podmínku koupě nemovitosti žalovaní nedohodli v písemné smlouvě.
12. Bylo rovněž prokázáno, že s umístěním stavby na pozemku byli žalovaní dopředu seznámeni, že jim byl předán geometrický plán již při uzavírání kupní smlouvy a při převzetí díla výslovně prohlásili, že bylo provedeno podle projektové dokumentace a jejich výslovných změn a doplňků. Na rozdíl od ostatních vlastníků nemovitostí v dané oblasti však na přelomu let 2022 a 2023 začali mít žalovaní se žalobcem konflikty a žalobce je proto dne 11. 1. 2023 a následně ještě 2× vyzval ke zdržení se shora popsaného jednání. Žalovaní tento zákaz nerespektují a nadále pozemek užívají, zejména v uvedené oblasti parkují své vozidlo.
13. I odvolací soud má za to, že neformální dohoda o možnosti užívat předmětný pozemek označený geometrickým plánem jako parc. č. [REDAKCE] k parkování byla toliko výprosou, kterou měl žalobce právo jednostranně odvolat, a učinil tak poté, kdy došlo mezi účastníky ke sporům. Žádné jiné (věcné či obligační) právo, které by žalované opravňovalo k užívání části pozemku žalobce k parkování, neexistuje. Žalovaní tedy po ukončení výprosy užívají pozemek žalovaného bez právního důvodu, a právě s ohledem na vzájemné konflikty se žalobce rozhodl nadále parkování žalovaných (na rozdíl od jiných vlastníků nemovitostí v dané oblasti) na svém pozemku nestrpět. V tomto postupu žalobce ani odvolací soud neshledává nic šikanózního či překračujícího dobré mravy. Jde o realizaci vlastnického práva žalobce k předmětnému pozemku a žalovaní nemají žádný právní titul ani legitimní očekávání, že ji žalobce musí užívání jeho pozemku umožnit. Odvolací soud podotýká, že žalovaní zjevně mají možnost parkovat vozidla i na svém pozemku, kde je zbudován přístřešek. Pokud si žalovaní zvolili, že původně plánovanou garáž budou užívat jako dílnu, do níž navíc vjezd zkomplikovali úpravami pozemku žalobce, ocelovými schůdky a zídkou, ztotožňuje se odvolací soud i se závěrem okresního soudu, že toto nelze klást k tíži žalobce.

Zjednodušeně řečeno tedy platí, že žalovaní nemají k předmětnému pozemku žalobce jiná práva, než jaká vyplývají ze zřízení služebnosti (chůze a jízdy), a žalobce se po právu brání užívání svého pozemku nad sjednaný rámec. Ze všech uvedených důvodů byl rozsudek ve výroku I jako správný potvrzen.

14. Nad výše uvedené ještě odvolací soud podotýká, že tímto rozhodnutím bohužel nebyl vyřešen spor účastníků. Potřebují-li žalovaní garáž používat jako dílnu a nechtějí-li si ničit zahradu budováním dalšího garážového stání, pak jim nejspíš nezbude, než ohledně předmětné části pozemku žalobce uzavřít nájemní či jinou smlouvu, na jejímž základě by mohli zčásti své druhé vozidlo na pozemku žalobce parkovat. Podle názoru odvolacího soudu to technicky možné je, nicméně dohody lze dosáhnout jen se souhlasem obou stran.
15. Ohledně výroku o nákladech řízení před okresním soudem dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání žalobce je zčásti po právu. Žalobce skutečně u dvou nároků, ohledně nichž bylo později řízení zastaveno, z procesního hlediska zastavení řízení zavinil, neboť vzal žalobu zpět, aniž bylo jeho požadavku vyhověno. Je tedy dle § 146 odst. 2 věty první o. s. ř. tím, kdo by měl za tuto část řízení hradit náklady, které druhé straně vznikly. Na druhou stranu ohledně zbytku předmětu řízení byli žalovaní neúspěšní. Odvolací soud má za to, že až do 12. 3. 2024 (částečné zastavení řízení) tak bylo možné postupovat podle § 142 odst. 2 o. s. ř., tedy tak, že žádný z účastníků za toto období nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jejich úspěch a neúspěch byl podobný (to se týká všech v té době vzniklých nákladů žalobce, tedy i za vypracování geometrického plánu a za soudní poplatek). Jinak je tomu ovšem poté, kdy zbyl předmětem řízení pouze nárok, ohledně kterého byl žalobce zcela úspěšný. Od té doby lze přiznat právo na veškeré náklady, které žalobci vznikly. Jedná se o pět úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a g) a. t. (účast při jednání dne 2. 4. 2024, která byla delší než dvě hodiny – 2 úkony, vyjádření žalobce na č. l. 205, účast u jednání dne 2. 5. 2024 a závěrečný návrh). Odvolací soud vyšel ze závěru konstantní judikatury (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 22 Cdo 4636/2016) o tom, že v případě žaloby na zdržení se rušení vlastnického práva činí tarifní hodnota 10 000 Kč (dle § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb.; a tedy ve smyslu § 7 bodu 4 a. t. činí sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby 1 500 Kč). Náklady řízení žalobce tak tvoří odměna advokáta 7 500 Kč + 1 500 Kč (5×300 Kč) náhrada hotových výdajů (§ 13 a. t.), dále cestovné v celkové výši 4 822 Kč (2× osobním automobilem z [redacted] do Hradce Králové a zpět při ceně paliva 38,20 Kč za litr a spotřebě dle TP vozidla 6,1 litrů na 100 km), tedy náhrada za opotřebení vozidla činí 3 405 Kč a náhrada za palivo 1 417 Kč (§ 1 písm. b/ a 4 písm. a/ vyhl. č. 398/2023 Sb.). Dále tvoří náklady advokáta náhrada za promeškaný čas za 14 půlhodin (1 400 Kč) dle § 14 a. t. a 21 % DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř., celkem tedy náklady řízení žalobce před okresním soudem činily 18 419 Kč. Odvolací soud nepřiznal žalobcem vyúčtované náklady spočívající v doložení důkazu (doplnění smlouvy k výzvě soudu) ze dne 1. 4. 2024 a v odpovědi soudu týkající se založení listinného geometrického plánu ze dne 5. 5. 2024, když toto nejsou úkony právní služby dle § 11 a. t. a nelze za ně tudíž poskytnout náhradu. Lhůta k plnění byla stanovena dle § 160 odst. 1 o. s. ř., platební místo dle § 149 odst. 1 o. s. ř.
16. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vychází z ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 a contr. o. s. ř., když žalobci, který byl v odvolacím řízení plně úspěšný, náklady v souvislosti s tím nevznikly, respektive se případných vzniklých nákladů vzdal.

Poučení:

Proti výroku I tohoto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Trutnově.

Hradec Králové 12. listopadu 2024

JUDr. Jan Fífk a v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].